

Ferieinntrykk.

— Etter et par års tid blei jeg endelig såpass fri den daglige «tredemølle» at jeg kunne tillate meg å ta en liten ferie; men nå var det ikke dette jeg skulle gjøre «S.B.'s» lesere kjent med, da det ikke kan interessere noen — fikk bare lyst å opp tegne noen spredte inntrykk fra ferien.

Det som mest slo meg var den forandring min fedrenedal hadde gjennomgått. Det er bygda ved Lysvatnet på Nord Senja.

En onsdag morgen, med skodda hengende grå og våt over åsene, dro jeg opp de kjente, og frå barneminnet så kjære steder. Skogen og fjella er nok de samme, og elva i dalbunnen nynner enda den samme dype bass som jeg husker så godt fra jeg som liten unge gjetet kuene bortover heia. — Igrunnen er det rart hvor silke minner fra «forna da'r» kan dra og binne sinnet, slik at en aldri sia kan frigjøre seg frå det.

Dog likevel — ! Alt var ikke som før. Jo lengere opp jeg kom blei jeg klår over at det ikke lenger var så stille, som det pleier å være deroppe. Taktfaste hammerslag på nybygg borte ved fossen, og frå nyrydninga der nybrottsmannen bygger heimen sin. Tunge drønn frå sprengninger borte i høgda der rørgata skal fram, og arbeidsglade karer i travel virksomhet. Men over det hele brummer fossen, arg over å forstyrres i sitt tusenårige, utemmede jag nedover fjellsida. Side om side med elvas gamle leie er veien brutt fram for den nye — rørgata. Nå skal de kvite kullene derfrå gje varme og lys til de hundrede heimene.

Lengere borte — på østsida av vatnet — høres mannemål. En og annen munter stubbe akkompagnert av øksas hugg mot bjørkeleggen, og spadenes klang gjennom gruset. Det er veien forbi Nymo-gården ned til Reidar Næssvolls nye, vakre heim på Øverjordet som brøytes fram. Rett bort gjennom tettete Nymoskogen, over blaute myrer og lyngmoer går den som et opptrukket strek.

Sjølv var jeg nesten grepet da jeg en dag dro forbi der. Jeg passerte arbeidslag etter arbeidslag bortover. Alle karene i godt humør og med lys tru på framtida — tross alt.

Arbeideren, fiskaren, i det heile arbeidskrafta vår, ja — det er gullet vårt nå. Det er den trauste, seige arbeideren, den dyktige fiskaren og bonden vår som skaper vilkår for at vi som har fått vårt yrke på lettere felter kan eksistere. Opphørte denne vårt lands ryggmarg å fungere, da kunne de som holder seg for fine til å ta et ærlig tak i jorda, pakke sammen.

Og denne vår viktigste næringsgrein er den som er slettet vernet om. Mens hele staben av uproduktive krefter går på gasjer — tildels for høge også, — lever ofte den produktive, skapende arbeider frå hånd til munn. Nye tider kan gro fram. Vi lever i et hertatt land; men nettop nå elsker vi vårt Norge. Nå gror de unge, spirende krefter i vårt folk. Nå vet vi at Norge orker vi heller ikke å miste for godt. —

Som det for øyeblikket bygges opp ved Lysvatnet, slik skal heile vårt land bygges opp og fram. Men då må alle legge godviljen til — Alle i «frå grensa og ut til det drivende garn»

Da blir det tryggere kår for arbeiderne våre, og dermed for oss andre. Og da synger vi frå fjell til strand med takk i sinn. «God signe vårt dyre fedre land , og lat det som hagen bløme»

«Prinsesse Ragnhild» den 18 sept. 1940

O. Skårås.